

1945.8.9

11:02am

柱時計

Wall Clock

爆心から約800mの熊本県山王
神社境内の樹林に落ちたもの。爆轟
で壊滅し、時計の針は爆発の瞬間
11時2分を指している。

Found in a house near Sennos Shrine in Sakuradamachi about 800
meters from hypocenter. The clock
was shattered by the blast, and its
hands stopped at 11:02 - the moment
of the explosion.

(提供: 久保田久)

挂钟

벽시계

爆心から約800mの熊本県山王
神社境内の樹林に落ちたもの。爆轟
で壊滅し、時計の針は爆発の瞬間
11時2分を指している。

폭심지에서 약 800m 떨어진 사천로
마리의 산노(山王)神社境内
의 숲에 떨어졌다. 폭탄 충격으로
시계가 파손되어 폭발 순간
11시 2분을 가리키고
있다.

(提供: 久保田久)

(提供: 久保田久)

วันที่นาฬิกาหยุดเดิน... เมื่อ **Fat Man** ไปเยือนเมืองนางาซากิ

Uphawan Namhiran

ปีนี้มีโอกาสกลับไปเยือนพิพิธภัณฑ์ระเบิดปรมาณูนางาซากิอีกวาระหนึ่ง หลังจากที่เคยเดินทางมา ณ สถานที่แห่งนี้เมื่อสามปีที่แล้ว บรรยากาศรอบกายเต็มไปด้วยด้วยความเหงาและอวลไปด้วยความเศร้าหมอง แสงไฟสลัวที่ทอดตัวอยู่ภายในพิพิธภัณฑ์ทำหน้าที่ประหนึ่งเครื่องย้อนเวลาพาเรากลับไปสู่อดีตอันแสนเจ็บปวด สิ่งของจัดแสดงแต่ละชิ้น ทั้งเศษซากปรักหักพังและข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ล้วนย้ำเตือนให้เรานึกถึงผลกระทบอันโหดร้ายจากไฟสงคราม

ภาพถ่ายของผู้คนที่ได้รับบาดเจ็บและล้มตายอย่างน่าสลดใจ รวมถึงบันทึกเรื่องราวของโรคภัยจากกัมมันตรังสีที่ส่งผลกระทบสืบเนื่องเป็นวงกว้างยาวนาน ทั้งไว้เพียงความหวาดกลัวและบาดแผลลึกในใจของผู้รอดชีวิต ทว่าในขณะเดียวกัน เมื่อมองย้อนกลับไป ความสูญเสียอย่างมหาศาลจากโศกนาฏกรรมครั้งนั้น ก็กลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ผลักดันและพลิกฟื้นเมืองที่เคยเหลือเพียงเถ้าถ่านให้กลับมามีชีวิตชีวาได้อย่างน่าอัศจรรย์

ท่ามกลางเรื่องราวอันหนักอึ้ง ภาพทรงจำเมื่อสามปีที่แล้วค่อย ๆ ย้อนกลับมาปรากฏชัดขึ้นในห้วงความคิด ตอนนั้นกำลังเดินขึ้นเนินเพื่อไปเยือนสวนสาธารณะทาเทยะมะ ซึ่งเป็นจุดชมวิวที่ทำให้มองเห็นทัศนียภาพของเมืองนางาซากิในมุมกว้าง อาคารบ้านเรือนที่ตั้งลดหลั่นกันไปตามแนวเขาอุดมงามแปลกตา ขณะที่สองเท้าก้าวเดินขึ้นเนินสูงผ่านย่านที่พักอาศัยของชาวเมือง สังเกตเห็นว่าบริเวณหน้าบ้านแต่ละหลังมักจะมีกระถางดอกไม้ใบเล็ก ๆ วางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ราวกับตั้งใจประดับไว้เพื่อต้อนรับผู้คนที่สัญจรผ่านไปมา อาคารบ้านเรือนดูสะอาดตาและตั้งอยู่ท่ามกลางความสงบเงียบอย่างแท้จริง ตลอดเส้นทางนั้นแทบไม่ได้ยินเสียงรบกวนใด ๆ เล็ดลอดออกมาจากหน้าต่างหรือประตูของบ้านหลังใดหลังหนึ่งเลย

ความเจ็บปวดที่โอบล้อมในวันนั้น ไม่ได้ทำให้รู้สึกอ้างว้างหรือโดดเดี่ยวแต่อย่างใด ตรงกันข้าม มันกลับเป็น**ความเจ็บที่มีความหมาย และคอยบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมา** บอกให้รู้ว่าผู้คนที่นี้มีวิถีชีวิตที่ลึกซึ้ง ต่างเคารพในพื้นที่ส่วนตัว และความเคารพอย่างถ่อมตนนั้นก็ได้จำกัดอยู่แค่เพียงระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ทว่ายังถูกส่งต่อไปถึงต้นไม้ใบหญ้า ดอกไม้ริมทาง และธรรมชาติรอบตัวที่คอยปลอบประโลมจิตใจของพวกเขาด้วยเช่นกัน

แม้ในหน้าประวัติศาสตร์ เวลา 11.02 น. ในวันนั้นนาฬิกาของใครหลายคนอาจจะหยุดเดินไปตลอดกาล แต่วันนี้นาฬิกาเรือนใหม่ของนางาซากิถูกไขลานให้กลับมาเดินหน้าและบรรเลงจังหวะแห่งชีวิตให้แบ่งบานขึ้นอีกครั้ง หยดยืนขึ้นจากรอยน้ำตาด้วยความสงบงาม เข้มแข็ง และให้เกียรติซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง.